Melissa Moretti

Engem senki sem szeret

adamo books kiadó

Melissa Moretti

ENGEM SENKI SEM SZERET

Kiadó: ADAMO BOOKS KFT.

http://adamobooks.com

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2017

ISBN 978-963-453-093-0

TARTALOM

Ez a nap más lesz....4
Lehet-e még rosszabb?....16
Ella és a hadnagy....31
Láthatatlan ellenfelek....46
Váratlan csapás....77
Fordulatok....92
A Nagy Terv....104
Tavasszal....113

Ez a nap más lesz

Ella megnyitotta a csapot.

A forró víz jólesően verte a vállát, a hátát. A műanyag fürdősapkán át is hallotta, vagy inkább érezte, hogyan bombázzák a cseppek a fejét. Ma nem lesz sok ideje, pláne nem ilyen korán reggel. Hát ma nem mos hajat, a frizurája ma még jó lesz. Az ügyfelek többsége ugyan férfi, de azok sem szokták a fejét nézni.

Most ez a gondolat hamar átröppent a fején. De tudta, ma még néhányszor eszébe jut. Ahányszor valaki átnéz rajta, ami nap mint nap megesik. Sokak számára ő csak egy része az üzletnek, egy bútordarab, amely odanyújtja nekik a papírokat aláírásra. Olyan része a folyamatnak, mint az, hogy a papírjaikat megmutatva, némi pénzt befizetve azt hihetik, hogy valódi urai lettek annak, amit a valóságban csak pár napra kapnak kölcsön.

De most sietnie kellett, hát nem adta át magát az önsajnálatnak. A zuhany után sebesen öltözött, félszemmel mindig az órát nézte. Tiszta szerencse, hogy ebben a városban nincsenek túl nagy távolságok, ahogyan túl nagy tömegek sem. Jó, ha pár százezren élnek itt, no persze sokan bejárnak a környékről is. Alig három buszmegállóra van a munkahelye, vagy ahogyan szokta mondani: a „dolgozó”.

Most sem késett el, de csak ő tudta, mibe kerül ez neki nap mint nap. Ha messzebb lakna, egy órával a munkakezdés előtt kéne elindulnia. Így húsz percig sem tart az út, már ha időben jön a busz. Néha eljátszott a gondolattal, hogy vesz egy használt autót. Elvégre úgyis „autós cégnél” dolgozik, és annyit talán össze tudna kaparni a nem túl nagy fizetéséből! Jogosítványa van, ám gyakorlata igen kevés. Ha a főnökasszony pár napig nem jön be, néha tesz egy kisebb vagy nagyobb kört valamelyik bérautóval. Odaírhat a papírokra pár kilométerrel többet, ki veszi észre? Csak hát a drága kollégák ezt egyszer már megsúgták a főnökasszonynak, azóta Ella óvatosabb.

Nyolc óra előtt két perccel szállt le a buszról. Az autókölcsönző ott volt a sarkon, előtte beöblösödő kis térséggel. A mellékutcára nyílik a garázs, a fiúkolléga oda viszi be, onnan hozza ki a kért autókat, és állítja ide a bejárat elé, a „placcra”. Lelke rajta, hogy minden kocsinak mindig frissen lemosva kell lennie, a papírok rendben, a tank teletöltve.

Ella pontban akkor esett be az ajtón, amikor a nagy elektronikus faliórán a 07.59-es számjegyek közül három remek együttműködéssel éppen átfordult. Csak az első maradt mozdulatlan. 08.00 lett hirtelen, és Ella hangja máris szállt a két pult felé:

- Jó reggelt, megjöttem!

Nem mondhatni, hogy bejelentése bárkit is izgalomba hozott volna. Dalma, a főnökasszony még nem volt bent, de hát tőle nem is várta el senki, hogy itt legyen nyitáskor. Azért főnök, sőt a cég tulajdonosa. Ha Ella becsukta a szemét egy pillanatra, máris maga előtt látta az egykori dívát. Mert Dalma Paoli valaha – még az elmúlt évezredben – huszonévesen filmekben játszott. Persze ma már kevesen emlékeznek erre, majdnem harminc év telt el az utolsó filmje óta.

Csak hát Dalma számára nem múlik az idő, még mindig sztárnak képzeli magát. Az a jelenet jár az eszében, amikor a filmbeli partnerével együtt úsznak egyet egy szökőkútban, nagy feltűnést keltve városszerte... Nem volt hajlandó elismerni, hogy ez csak egy Fellini-utánérzés, vagy inkább

a régi film világhírű jelenetének lemásolása volt. Ő nem állt báli ruhában a kút csobogói alá, víztől csillanó kőszobrok között – de az idő multával már hajlamos volt azt hinni, mégis így volt. Reménykedett a világ feledékenységében, ugyanakkor utálta azt a modern világot, amelyben őt olyan gyorsan elfelejtették.

Dalma most is kétségbeesetten küzd az idővel. Volt már néhány plasztikai műtétje, most is olyan melltartókat hord, mintha harmincéves lenne. Kivágott ruhákban jár, de a változások könyörtelenek. Bőrén sorra szaporodnak a májfoltok, amik kihozzák a sodrából. Főleg ha egy-egy aprólékos átvizsgálás után megint talál néhány újabbat. A haját folyton ápoltatja, és persze festi, az utóbbi egy évben volt már égővörös, bronz, platinaszőke, fekete – most éppen aranyszőke. A ruhái is kihívóak, mindennel a korát akarja feledtetni, ezáltal az még inkább látszik. Állítólag van otthon egy férje is, de még soha nem látták itt a „boltban" – ahogyan Dalma nevezi az üzletet. Nem is titkolja, hogy megalázónak tartja a pénzkeresetnek ezt a formáját. Ő sztárgázsiért villogna a legszívesebben, tévéstúdiókba járna interjúkat adni, nagyritkán leereszkedne valamelyik képes hetilaphoz is, de akkor megkövetelné, hogy legalább stylistot hozzanak magukkal, no és persze fodrászt, és ha kell, jobb ruhákat is. Dalma talán minden itt keresett pénzét, a bolt egész hasznát önmagára költi. Senki sem tudja, mit szólhat ehhez a férje, ha tényleg létezik, és ha van otthon megszólalási joga... Mert ismerve Dalmát, éppenséggel feltételezhették, hogy a férj egy szürke kis senki, aki csupán azért létezik, mert Dalma nem akarja azt sugallni a világnak: egyedül van. Pedig ez valószínű – sejtették, akik ismerték.

De hát Dalma nem szokott korán reggel beállítani. Ezért ha Ella elkésik, Dalma helyettesétől kell tartania.

Komlorr úr negyvenöt éves és szigorú embernek tűnik. Az ügyfelekkel viszont jól bánik, igazi profi. Ha autókereskedésben dolgozna, bárkit rá tudna beszélni, hogy vegyen egy nyolcéves, kétszázezer kilométert futott, itt-ott festékhibás és kissé nyomott karosszériás olasz autót. Itt most csak kölcsönzik az autókat, mégis szükség van olykor Komlorr úr mosolyára. Ami azért is furcsa, mert amúgy Komlorr úr „gyárilag" savanyú, az arcán csak mesterségesen születik a mosoly, magától sohasem. Nem tud örülni az életnek. Neki a mosoly éppen olyan, mint egy szó vagy egy ruha: van, ha kell. Magára ölti pár másodpercre, majd sebesen leveti. De ha nem kell, akkor nyoma sincsen.

Ellának még két kollégája van. Az egyik egy nő, aki ráadásul hasonlít is rá. Már megtörtént, hogy a pár nap múlva kocsit visszahozó ügyfél összetévesztette őket egymással. Az egyik adta ki neki a járművet, a másik vette vissza, az ügyfél meg azt hitte, ugyanazzal a nővel van dolga. Mert hát Amelie is pont olyan nyúlánk, de nem túl magas, szőkésbarna, ugyanolyan mosolygós. Ő sem sok sminket használ, nem hord feltűnő ruhákat. Már csak azért sem, mert Dalma asszony elvárja, hogy alkalmazottai egyenruhát viseljenek, ami miatt az utazási irodák vagy a bankok formaruhás hivatalnokaira emlékeztetnek. Nyáron fehér blúz, sötétkék alj, és egy vékony, piros, stilizált nyakkendő-szerűség, ami állítólag fene jól áll nekik – legalábbis Dalma szerint.

Hát persze, hogy az egyforma ruha miatt is könnyen összekevernek minket, futott át Ella fején most is, amikor meglátta Amelie-t. Sajnos egyikük arcán sincs semmi jellegzetes és nem is szépek. „Nekem olyan semmilyen arcom van, ezért nem szeret engem senki!" – gondolta panaszosan a lány. Olykor kedvét lelte az önsajnálatban; és ennek az állapotnak, érzésnek és gyakorlatnak ez volt a vezérlő mondata. Nem szereti őt senki – tehát eleve nincs is esélye az életben, akárhogyan igyekszik! Ezek a negatív gondolatok olykor eluralták a lelkét, pedig teljes erővel küzdött ellenük. Csak nem mindig meggyőződéssel.

Évek óta kereste a FÉRFIT, de helyette csak csenevész utánzatokra lelt. Olyanokra, akiken pár hét alatt átlátott már. Kicsinyes alakok, akik csak arra vártak, hogy őt az ágyba vihessék. És azért őt, mert a nála jobb nőknél kudarcot vallottak, vagy eleve esélyük sem volt. Néhányuknak sikerült

is bejutniok a lány ágyába, mert Ella azt remélte, valami több, valami szebb fog kiderülni róluk *utána.* Ám sajnos nem így történt, rendre csalódnia kellett. Amelie nem sokat mesélt magáról, de elejtett félmondatai azt sejtették, hogy neki sem mennek túl jól az efféle dolgai. Ez persze Ellát egy csöppet sem vigasztalta.

A negyedik munkatárs egy fiatal és nagyon link alak volt. Rocco Zariannak a többiekénél kicsit barnább bőre jelezte déli eredetét, pedig ő már itt született, sőt, talán a szülei is. Rocco mindössze huszonkét éves volt, rábízták a kulimunkát. Ha egy visszahozott kocsin valamit javítani kellett, ő ment „nyakig az olajba", ahogyan felpanaszolta olykor. Rocco ennek ellenére általában vidám volt, sokat nevetett, és kifejezetten az a típus, akire a városban is azt szokták mondani: „A szeme sem áll jól". Az arca tenyérbe mászó, a modorán is lehetett volna még csiszolgatni. De Roccót mindez nem zavarta, ha nő jött autót bérelni, tizennyolctól hetvenéves korig, biztos lehetett benne, hogy Rocco ott terem, és a szövegével próbálja elvarázsolni őt. Való igaz, az olcsó kocsiért betérő nőknek gyakran telebeszélte a fejét azzal, hogy a kiskocsi bár olcsó, de olyan is, és hogy – ez volt a kedvenc szövege – „egy ilyen igazi hölgy, mint ön, nem jelenhet meg akármilyen járműben!"

Komlorr a rossznyelvek szerint ezért tűrte el a fiatalember linkségét – azt, hogy olykor elfelejtette feltankolni a kocsikat, hogy karcolt kocsit is visszavett, no persze nőktől úgy, hogy azt nem rögzítette a bérleti iratokban – mert szinte minden nőt rá tudott venni a drágább kocsi bérlésére. Komlorr úr ugyanezt a férfiakkal próbálta megtenni, persze nem a nem is létező személyes bájai vagy megnyerő modora bevetésével, mindössze komoly szakmai érvekkel. A férfiak olykor még örültek is annak, hogy egy szakember érdeklődik: merrefelé megy, milyen célra kell a kocsi, szeretne-e reprezentálni vele? Mert ugye nem mindegy, milyen környezetben, kik előtt fog megjelenni azzal az autóval, például egy nemzetközi konferencián, vagy érettségi találkozón... Mert akkor jobb autót ajánl neki. Amiről nem okvetlenül kell tudniok másoknak, hogy csak bérelte.

Rocco persze mindjárt az elején, amikor idejött másfél éve, megpróbálkozott Amelie-vel, aztán Ellával is. Egyiknél sem járt sikerrel, már csak azért sem, mert hiszen fiatalabb volt náluk – bár ez Roccót a legkevésbé sem zavarta. Észrevették, hogy nemegyszer telefonszámot kap negyvenes női ügyfelektől. Rocco maga volt az eleven energiabomba, és mivel tudta, hogy tetszik a nőknek, erre még rá is játszott. Szoláriumba is járt, hogy még barnább legyen, fekete haját göndörítette, fehérítő fogkrémet használt és naphosszat mosolygott, különösen a nőkre. Komlorr úr majdnem biztos volt benne, hogy Rocco úgymond félállásban kitartatja magát az idősebb nőkkel, de erre nem volt bizonyíték, és különben sem szándékozott senki utánajárni a gyanúnak.

Ella a múlt héten levágatta a haját. Szerette ezt a fiús frizurát, kényelmes volt a munkás hétköznapokon. Megcsodálta néha Dalma asszony hajkölteményeit – úgy tűnt, a haja az egyetlen, ami megmaradt az egykori sztárnak. Ebben tényleg dúskálni lehetett, szép volt, valóságos zuhatag, amit még a gyakori festés sem tett tönkre. Hát Elláé ehhez képest sehol sem volt.

„Huszonöt éves vagy, Ella Imralen – feddte meg magát ma reggel is, még a fürdőszobai tükör előtt – Mire vársz? Dobd be magad jobban, mert így ebből sohasem lesz férj és gyerekek. Nem lesz senkid, ha magad is elhiszed, hogy téged senki sem szeret!" De hát ezek az önmagához intézett szózatok nem sokat segítettek. Nem tudott egyszerre önmaga is lenni, meg az a másik Ella, aki valahonnan kívülről igyekszik szenvtelenül nézni őt, és még tanácsokat is ad. Ráadásul hasznos, jó tanácsokat.

- Szia! – Amelie örült neki. Az ügyféltérben két pult volt, azok mögött ültek. Közöttük az asztalon hevert az aznapi foglalások listája, amiből egy példány volt Komlorr úrnál is. Ő jelölte ki még előző este Roccónak, melyik kocsit hány óra hány percre kell majd kihozni a „placcra", persze már felkészített, megtankolt és ellenőrzött állapotban. Az előre bejelentkezett ügyfeleken kívül bármikor „beeshettek az utcáról" mások, akiknek sürgősen kellett a jármű. Nagyritkán megesett, hogy lakásra kérték a kocsit, ilyenkor Rocco elszáguldott vele, és taxival jött vissza, amit Komlorr úr olyan arc-

cal, mint akinek a fogát húzzák, ki is fizetett. Hiszen Roccónak szinte szüntelenül itt kellett lennie.

- Ma milyen napunk lesz? – kérdezte Ella, de tulajdonképpen nem nagyon érdekelte a válasz. Évek óta dolgozott itt, mert nem tudott egyetemre menni. A szülei elváltak, apja hamar meghalt, anyja újra férjhez ment, Ellát a nagyanyja nevelte, aki tavaly távozott el végleg „ebből a földi siralomvölgyből", mint mondogatta kitartóan, egészen az utolsó hétig, hogy aztán távozásával valóra váltsa ezt az idézetet. Ellának csak ez a kis lakása volt, meg ez a munkahelye. „Nem túl fényes helyzet" – gondolta, de most igyekezett elbúcsúzni a negatív gondolatoktól. Legalább egy időre. Egy egész napra, ha lehet!

Már jött is az első ügyfél, aki nyolc órára kért kocsit. Amelie odacsúsztatta Ellának az előjegyzések listáját. A férfi szemlátomást sietett. Ella elkérte az igazolványait, felállt, hátul a kisebbik szobában voltak a gépek, lefénymásolta a jogosítványt, a többi papírt, sebesen írta a szükséges iratot, aztán mire ismét visszatért a másik szobába, a gép kinyomtatta azt is három példányban.

Rocco közben előállt a kocsival. A mellékutcából nagy lendülettel fordult be a kis öbölbe. Nem sok hiányzott, hogy elüsse Komlorrt, aki komikus mozdulattal ugrott félre, és az öklét rázta a fiú felé. Rocco persze jót nevetett az egészen, majd megvonta a vállát, mintha azt mondaná: „Nem tehetek róla, én már csak ilyen gyors vagyok". Vagy azt: „Inkább a te reflexeid lanyhák, öreg!" No és bizonyára az is megfordult a fejében: „Ha nem tetszik, rúgj ki!" Mert Rocco nagyon jól tudta, hogy ha ő nem lenne, akkor leállna ez az egész „kóceráj", befulladna itt minden. És fele ennyit sem keresnének a drága hölgyek meg ez a szánalmas Komlorr, ha ő nem beszélné rá a nőket a drágább kocsikra. Talán még az is megesne, hogy bizonyos hölgyek nem is jönnének a céghez, ha ő nem lenne itt..? Ahányszor ezt végiggondolta, büszkén kihúzta magát.

Délig nem is volt baj. Ella és Amelie felváltva mentek el a közeli büfébe, ott szoktak ebédelni. A török férfi, akit valójában Orhannak hívtak, de a cégtáblára azt írta ki: „Ali baba török büféje", mert így jobban elébe ment az itteniek sztereotip gondolkodásának, miszerint aki török, azt minimum Alinak hívják, ismeri a negyven rabló meséjét, de remélhetőleg nem fosztja ki a vendégeit, mint ama gazfickók. Orhannak nagy orra és tömött fekete bajusza volt, és kedvelte a két lányt. Akik együtt szinte soha nem jöttek hozzá, csak egymást követően.

- *Merhaba,* Ella!

- *Günaydin, Orhan!*

Mindennapos játékuk volt ez, mióta a lányok megkérdezték, hogyan köszönnek törökül. Ella megtekintette a választékot, és máris mondta, mit kér. „Ali babánál" bármit elkészítettek percek alatt. A konyhában családtagjai dolgoztak, néha felbukkant egy-egy feketeszemű lány vagy fiú, az utódok hada elég népes lehetett. Ellának sohasem sikerült megszámolnia, de már nem is akarta, mert hallotta a tulajdonostól: vannak olyan sarjai is, akik nem itt dolgoznak...

Ebéd után nyugodtan ballagott vissza az egy sarokra lévő autókölcsönzőbe. Ám ott közben valami biztosan történt, azt már messziről sejtette. Nem kellett megérteni a szavakat, a hanglejtésből is tudhatta: veszekedés van. Komlorr jellegzetes vádló pózban állt az ügyféltér közepén. Most éppen senki sem jött – ha mégis beállít valaki, Komlorr és Dalma asszony úgy tesznek, mintha nem történne semmi, minden a megszokott módon zajlana. Ella már ismerte ezeket a helyzeteket, átélte párszor. Nem sietett. Látta az üvegfalon át, hogy azok is látják őt. „Csak nem követtem el valamit?" – kérdezte magától. A kölcsönző előtt sütött a nap, belül is világos volt, és a vastag üvegen át látta a némajáték főszereplőit. Rocco oldalt állt, ezzel is jelezte, hogy neki semmi köze az egészhez. Amelie valamit magyarázott. Dalma asszony állt arccal a bejáratnak – ő vette észre elsőnek a közeledő Ellát. Mire a lány cipői végigkopogták a járdát, és odaért a lengőajtóhoz, már érezte, hogy őt fogják vádolni valamivel.

- Ellopták az egyik autót! – vetette oda Dalma. Hideg szürke szeme rávillant a lányra. Festett szőke hajkoronája meg-megrezdült, mintha a torkából előtörő szavak mozgatnák. – Már megint elvittek egyet a drága ügyfelek!

Mindenki Ellát nézte, aki hirtelen nem is tudta, mit mondjon. Hát csak ennyit nyögött ki:

- A szakmai lapban olvastam... minden ötvenedik kölcsönautót ellopják...

- De nem nálunk! – csapott le Dalma, és Komlorr persze rögtön átvette ugyanazt a megrovó hangnemet, komor arccal nézett a két nőre és Roccóra:

- Ide megbízható ügyfelek jártak... eddig. De lám, egy kakukktojás keveredett ide!

Ella már mondta volna, hogy ők igazán nem felelhetnek az ügyfelekért. Helyette Amelie szólalt meg:

- De ki volt az?

Dalma asszony átadta a papírokat Komlorrnak, ő pedig elindult a hátsó iroda felé. Minden lépésével azt sugallta a környezetének, mennyire undorítják őt az efféle ügyek. Hogy neki kellene holmi kocsitolvajokkal is foglalkozni, na ne, sőt, pfúj!

Komlorr olvasta a papírokból:

- Egy bizonyos Gregor Kvasnikov a tettes. Bolgár útlevele volt, tizenhatodikán vitt el egy Ford Focus-t három napra. Tizenkilencedikén kellett volna visszahoznia. Ma hányadika is van? – kérdezte metsző hangon, mintha nem tudná. Csak Rocco sétált bele a csapdába, gondtalanul és kicsit automatikusan:

- Huszonkettedike.

- No lám, a három legális napból immár három illegális is lett!

A lányok közben visszaálltak a pult mögé. Már csak azért is, mert egy ügyfél közeledett az ajtóhoz, jól látták az üvegfalakon át. Rocco nem mozdult: férfiak előtt nem nyitotta ki az ajtót. Bezzeg ha egy teltkarcsú negyvenes lenne, már jóval előbb felrántaná az ajtót, és taksáló-dicsérő szemmel nézné azt a nőt...

- Megyek a rendőrségre – jelentette ki Komlorr. Komoran és önfeláldozóan. Lehet, ő tényleg úgy érezte, hogy mások helyett hősiesen magára vállal egy feladatot? De már senki sem ügyelt rá. Az ügyfél, egy őszes halántékú, jó negyvenes férfi Amelie-t választotta. Ella is közel ült és hallotta, amint a férfi magyarázza: a kocsiját több napra bevitte a szervizbe, ezért akar bérelni. Az ehhez hasonló magyarázatok nem igazán érdekelték a kölcsönző dolgozóit, mégis, sok ügyfél érezte úgy, hogy meg kell magyaráznia, miért bérel kocsit. Mintha csak azt nem szerették volna, ha azt hiszik róluk, hogy nincs autójuk, hogy nem telik rá... Szerencsére akadtak olyanok is, akik nyíltan kimondták: nekik ez így olcsóbb. Nincs is saját kocsijuk. Ha el kell menni valahová, legalább száz vagy több kilométerre, akkor bérelnek egy járművet, használják, és visszaadják. Nincs gondjuk garázsra, szervizre, nem fizetnek biztosítást, sem más költséget. Aki havonta csak egyszer vagy kétszer kénytelen autózni, annak ez tényleg kényelmes megoldás. Legalább minden ötödik ügyfél ilyen volt.

Rocco kihozta a kért kocsit, aztán rápillantott a kiírásra, látta, hogy azon a délutánon még négy előjegyzett ügyfél jön, hát visszasietett a garázsba. Fekete hajú férfi lépett be az ajtón. Bőre barna volt, Ella indiainak tippelte, de arab volt. Ez bizony határeset, gondolta. Jártak már úgy arab vendéggel, hogy összetörve hozta vissza a kocsit, mert a fiatal egyetemista „csajozni" ment vele, persze előtte és közben ivott, összetörte a járművet, aztán mire a biztosító behajtotta volna rajta

a kárt, véget ért a tanév, és a kedves ügyfél hazarepült Ázsiába vagy Afrikába, és persze azóta sem látták.

Ella elkérte az iratokat, azután azzal az ürüggyel, hogy lemásolja az útlevelet és a jogosítványt, hátrament a másik helyiségbe, ahol Dalma asszony üldögélt egy karosszékben. Látszott, hogy igyekszik egyenesen ülni, de csukott szeme elárulta: tulajdonképpen aludni próbál. Ella elég halkan mozgott, a főnökasszony nem figyelt fel azonnal, hogy már nincs egyedül a szobában. Ella tapintatosan zörgött a másolóval, felemelte a tetejét, mint aki azt nézi, rendben van-e a készülék. Csak akkor fordult Dalmához:

- Asszonyom, megint van egy határeset.

- Forduljon Komlorrhoz – mondta a tulajdonos, és ki sem nyitotta a szemét, mint aki nem is akarja látni ezt a világot.

- Elment a rendőrségre, bejelenteni a lopást.

Dalma hidegkék szeme kipattant. Ella referált:

- Arab fiatalember jordániai útlevéllel, huszonéves, még nem járt nálunk.

Mert persze a számítógépben benne van minden ügyfél tíz évre visszamenően. Aki egyszer már rosszul szerepelt, karcoltan hozta vissza a kocsit, vagy valami mást követett el, például míg nála volt a kocsi, éppen elromlott a GPS például, arról is tudósít a gép. Aki viszont sokszor volt már itt és sohasem volt vele baj, a gép azt is jelzi a személyzetnek. Az ilyen ügyfél még kedvezményt is kaphat.

- Kérdezze meg, milyen célra kell a kocsi, és meddig. Ha nem elég határozott a válasza, ha meglepődik a kérdésen, vagy csak egy napra kell neki, akkor mondja a szokásosat.

A „szokásos” ilyenkor az: „Uram, nagyon sajnálom, de most éppen nincsen szabad kocsink”. Persze ha előre rendelte telefonon vagy e-mailben, akkor nincs mese, kapnia kell egy autót.

Ám ez nem az az eset volt. Ella elkészítette a másolatokat, és visszament a pulthoz. Nagyon megkönnyebbült, amikor kiderült, hogy a fiatalember egy itteni cégnél dolgozik, van szolgálati autója is, de beleszaladt egy másik autós, és a javítása sokáig fog tartani, ezért egy egész hétre kell ez a kocsi... Ella kiadta neki. Mire az arab fiatalember elfordult a pulttól, Rocco máris fékezett a bejárat előtt, éppen a neki szánt autóval.

Zárás előtt, este hatkor, Komlorr szemöldökének egyetlen mozdulatával összerántotta a társaságot. Amelie, Ella, Rocco és a férfi voltak már csak a „boltban”, az ajtót bezárták:

- Mint tudják, ma délután feljelentést tettem a rendőrségen – kezdte olyan ünnepélyes komorsággal, mintha azt közölné: a tulajdonos meghalt, a cég tönkrement, és mindenki el van bocsátva végkielégítés nélkül. Holott mindannyian tudták, hogy ennél azért jóval jelentéktelenebb ügyről van szó. De Komlorr már csak ilyen volt, ebbe régen beletörődtek.

- Azt mondták, nem csak mi részesültünk ebben az „áldásban” – a férfi ennyi gúnyt engedett meg magának, ami már-már a humor határát súrolta volna, de tudták, hogy ez nyilván nem a saját elme terméke, Komlorr úr ezt a rendőrtiszttől hallotta. – A városban szerte grasszálnak autótolvajok. Egy vagy több nemzetközi banda, amelyek sokfelé tevékenykednek, többek között itt is. A legtöbb kocsit persze a házak elől, a parkolókból lopják el. Kedvelik az olyan helyeket, ahol nincsenek biztonsági kamerák, persze ezekből egyre több van, hát beszűkül a terület, ahonnan viszonylag kockázat nélkül vihetik el a kocsikat. No meg az igazán jó és még szinte új autókat hol találják? A

kereskedőknél és a kölcsönzőknél. Minden héten van legalább egy kísérlet az autókereskedőknél, de ez kockázatos, hiszen ott személyesen kell intézkedni, tehát szemtől szembe állnak a személyzettel, az eladóval, kereskedővel...

- Ilyen kockázat itt is van – jegyezte meg Rocco, tőle szokatlanul halkan és szelíden. Komlorr ennek ellenére megrovó pillantást vetett rá, amiért merészelte őt félbeszakítani, de nem tette szóvá, inkább folytatta:

- Az autókölcsönző a rendőrség szerint ezért is jó hely a tolvaj számára, mert legalizálja az autót, míg kiér vele az Unióból. Hiszen kap mellé egy papírt, miszerint törvényesen van nála, kölcsönözte, tehát most iksz napig kvázi az ő „tulajdona", oda megy vele, ahová akar. És abban a pillanatban, hogy átlépi az Unió határát, mi már tehetetlenek vagyunk. Hiába tudjuk, hol és mikor ment ki, még azt is, ki vezette, már nem sokra megyünk vele. Még ha valódi volt a kölcsönző személy útlevele és jogosítványa, azokból az Unión kívüli országokból nem fogják kiadni nekünk nemhogy a tolvajt, de még a kocsit sem. Különben is, az autótolvajlás nem olyan nagy bűn, amiért nemzetközi körözést érdemes elrendelni, amikor szerte a világban gyilkosok, sőt tömeggyilkosok is szaladgálnak még szabadlábon.

Komlorr felnézett, látta a másik három arcot. Megértette, hogy ezeket tulajdonképpen fölöslegesen mondta el, hiszen mindenki tudja. A kollégái is. Hát eltette a papírokat és annyit mondott:

- A rendőrség azt tanácsolta, hogy szereltessünk fel biztonsági kamerákat. Amint ez megvan – a hét végén beszerelik őket! – attól kezdve egy évig meg kell őriznünk minden nap egész anyagát. Ki mikor jött be, hogyan nézett ki, tudni fogjuk sok hónappal később is. Ha valamelyik kocsit nem hozzák vissza, rögtön szólni kell a rendőrségnek, kijönnek és megnézik a biztonsági kamerák felvételét, és persze elviszik a filmet, amelyen a tolvaj látszik. Igyekeznek majd összeállítani egy olyan katalógust az Unióban, amely tartalmazza a tolvajok, illegális szándékkal autót kölcsönző személyek arcképét és adatait. Ezt persze időnként kicserélik az egész Unióban, minden tagországban ki lesznek függesztve azok fotói, akik ha megjelennek itt, rögtön riasztanunk kell a rendőrséget. Tudják, hány autót lopnak el ebben a városban egyetlen hónap alatt?

- Tizet? – tippelt Amelie.

- Ötvenet? – így Ella.

- Nyolcvanat? – szólt Rocco is. Látszott, tényleg érdekli a dolog, most szokatlanul komoly volt. Komlorr úr, miután elhangzottak a tippek, kijelentette:

- Éves átlagban kilencvenkettőt! És a szám egyre csak nő, hamarosan eléri a havi százat. Ez rengeteg! – vágta a szemükbe olyan haragosan, mint aki egyenesen őket okolja mind a kilencvenkét kocsi ellopásáért. Amelie már nyitotta is a száját, hogy tiltakozzon, de Komlorr rövidre zárta a dolgot:

- Ennyi volt a tájékoztatás! Ha hétfőn bejönnek, ne csodálkozzanak, hogy mind a két pult fölött, meg még két vagy három helyen lesz egy-egy kamera. Kicsik, diszkrétek, de nem eldugottak. Ez a mi érdekünk. Hadd lássák a gazfickók, hogy itt mindent látunk és felveszünk, tehát ne is próbálkozzanak! Menjenek másokhoz kocsit lopni, ha már ilyen a gusztusuk.

Komlorr elment, a lányok is szedelőzködtek. Rocco tartotta nekik az ajtót igen udvariasan. Látszott, hogy még hozzá tudna fűzni egyet és mást Komlorr sajátos „előadásához". De inkább ezt mondta:

- Ez a dolog nem fog leállni. Az Unión kívül, főleg az oroszoknál meg az ukránoknál, és a Balkánon is nagy igény van a nyugati kocsikra. Amiket sokan nem tudnak megvenni, mert olyan drágák. Hát megrendelik a kocsi ellopását. Sokan nem is tudják, hogy ilyen úton-módon kerül hozzájuk.

Élelmes ál-kereskedők használt, de majdnem új autókat hirdetnek, jön a vevőjelölt, előleget fizet, elmondja, mit szeretne, és pár hét múlva megkapja a kocsit. Márka, évjárat, szín szerint lehet rendelni... értitek, lányok? És amíg a kölcsönzőkben csak harmincezer kilométerig futnak a kocsik, aztán mennek a használtautó-kereskedőkhöz, addig ezen a két helyen fogják őket lopni, én mondom nektek.

Az a férfi másnap reggel tűnt fel először.

Nem követte a lányt, de ő is busszal jött. Ella nem szeretett ülni, azt a három megállónyi távolságot kibírja állva is. Ülhet majd eleget az irodában, bár ott is felállt két ügyfél között, járt egyet körbe az ügyféltérben, vagy jó időben kint az iroda előtt.

A férfi szemét végig magán érezte. Amint Ella felszállt, amaz már ott ült, de a mellette lévő hely üres volt. Ella tekintete először csak közömbösen végigsiklott az utasokon, máskor is így szokta. A férfi ekkor rámosolygott és kézmozdulattal mutatta: van ott egy szabad hely... Ella a fejét rázva köszönte a lehetőséget, mosolya olyan apró volt, mint amikor egy lepke leszállna egy virágra, de az utolsó pillanatban meggondolja magát és tovalibben. Később még egyszer látta a férfit – ott szállt le, ahol ő. És mielőtt elindult volna, megfordult, hogy lássa Ellát. Vagy mindezt csak a lány képzelte? Egy másik buszra száll majd át, azért nézett vissza, nem jön-e a jármű..? Vagy tényleg őt akarta látni még egyszer? Kellemesebb volt ezt hinni. Ugyanakkor Ella nem volt ennyire optimista. Az „engemsenkisemszeret-érzés" nagyon erősen gyökerezett benne. Mi jelentősége lehet annak, ha egy férfi maga mellé ültetné a buszon? Talán csak azért intett, mert volt ott egy szabad hely, és azt hitte, Ella éppen azt keres magának. És biztos, hogy érdeklődik iránta, ha megfordul a megállóban, hogy lássa őt ismét? Legyintett rá, mert hiszen – hitte – nem olyan szép, nem olyan vonzó, hogy bárki is ennyi energiát fektessen bele. „Ha tényleg tetszem neki, akkor majd utánam jön!" – gondolta, remélte, félhangon magának ki is mondta. Egy pillanatig olyan érzése volt, hogy amit akart, az teljesül. Meg is rémült egy kicsit –„tényleg ezt akartam?" Sokáig nem mert hátranézni. Érezte, hogy a férfi nem ment el, valahogy mintha sugárzott volna belőle valami, ami nem maradt, nem tűnt el. Jött vele... De percekkel később jött egy remek alkalom, két férfi egy nagy üvegtáblát hozott ki egy boltból és vitték a járda mellett várakozó kisteherhez. Mindkét irányból megtorpantak az emberek, míg amazok elcipelték terhüket. Ella is várakozni kényszerült, de persze nem mert hátrafordulni, odalesni – viszont az üvegtábla egy pillanatig tükörként működött, és benne meglátta. A szíve gyorsabban kezdett dobogni.

A férfi jött utána!

Csak egy másodpercig látta, nem tudta jól megnézni. Csak annyit látott, hogy fekete a haja, és hogy karcsú, mégis izmosnak tűnik, sportosan mozog. Az arcát látta a buszon, nem volt ellenszenves, és nem volt komoly sem. A szeme mosolygós, a szeme mosolygós – ismételte magában. Már nem volt messze a kölcsönzőtől, amikor át kellett mennie a járdán. Piros volt a zebra lámpája, hát megtorpant és nagyon óvatos félfordulattal hátrasandított.

A férfit már nem látta. Lehet, mégis ott volt, csak valami vagy valakik eltakarták őt előle? Ebbe kapaszkodott, ebben reménykedett. Amikor végre zöldre váltott a lámpa, másokkal együtt elindult. Amint átért a másik oldalra, már nem is keresett ürügyet, egyszerűen megperdült, és alaposan megnézte az utcát, a járdát. Néhány autó akkor indult a járdák mellől, itt-ott rakodó furgonok takarták el a látványt – de a férfit nem látta.

Nem tudta, végül is mit gondoljon a dologról. Görcsösen nem akart negatívan gondolni az egészre, de csak annyit ért el magában, hogy „majd meglátjuk".

Ella minden reggel körülbelül ugyanakkor szállt fel a buszra ugyanabban a megállóban, és min-

dig ugyanott szállt le. Ha szerencsénk lesz, majd találkozunk, gondolta, és nem tagadhatta, hogy ez már az ábrándok világa. Milyen szép és jó lenne, ha a férfi két-három együtt-utazás után megszólítaná! Onnantól már sokkal egyszerűbb lenne minden. Ella most úgy érezte, hogy talán még a fordítottját is megengedhetné magának. Mivégre ez a sok társadalmi konvenció? Ősrégi dolgok ezek. Ki mondja most, a huszonegyedik században, hogy egy nő nem szólíthat meg egy férfit? Azért még nem kell őt rögtön prostinak nézni. Ha egy férfinak tetszik egy lány, addig mesterkedik, míg így vagy úgy a közelébe kerül. És ha a nő nem utasítja el, akkor az első pár mondat után már zöld a lámpa... Ha ez így van, miért ne működhetne fordítva is?

Aznap délelőtt lázasan kombinált, tervezgetett, hogy ha a férfi nem mer közeledni, akkor majd kreál ő egy „véletlent". És ha sikerül, ha összeillenek, ha együtt élnek majd negyven évig, vajon nem marad-e benne egy tüske? Csak a lelkében? Soha, de soha nem mondaná el annak a férfinak, még ha ő lenne a gyerekei apja, és együtt öregednének meg, hogy az egész közös életük tőle függött. Hogy ha ő akkor nem hoz létre egy „véletlent", ami miatt találkoznak, beszélhetnek, aztán járni kezdenek, akkor az egész család sem jön létre, a gyermekeik meg sem születnek?

„No, egy kicsit előreszaladtam", húzta be a jelképes fékeket. Már majdnem ebédidő volt, amikor idáig jutott. Közben a délelőtt folyamán kiadott hat kocsit, beszélgetett Amelie-vel, végighallgatta Komlorr két sirámát arról, hogy ezekben a modern időkben az emberek semmiféle törvényt vagy szabályt nem tisztelnek. Mesélte, hogy reggel idefelé egy szélesebb, kétsávos utcán vezetett, és a mellékutcából kihajtott egy szemtelenül fiatal férfi, pontosan eléje, kikényszerítve, hogy beengedje őt maga elé a sorba. Egyáltalán egy húsz év körüli fiatalembernek honnan telik Mercedesre, tette fel a kérdést drámai hangon, majd várta a választ, amit a lányoktól nem kaphatott meg.

Amelie elment ebédelni, Komlorr sem volt a közelben, Ella egyedül volt az irodában, amikor bejött egy férfi. Hogy külföldi, az rögtön látszott. Fekete haj, fekete szem, barna bőr. De nem távolról érkezett, inkább közelről. Egy balkáni ország útlevelét tett le a lány elé, és kicsit törve a nyelvet, szólt:

- Én telefonon rendelni ma tizenkettő órára egy szürke Audi hármast.

Ella megnézte az útlevelet. Legjobban attól félt, amelyik piros volt, közepén egy kétfejű fekete sassal – az albán, arra nem adhat ki kocsit, pláne nem ilyen drágát. Ezen az okiraton viszont egy címert látott, amiben legfelül volt egy ötágú vörös csillag, alul kék égen egy nap, ami egy sötét hegyre sütött le... És alatta az ország neve: REPUBLIKA MAKEDONIJA.

- Ön macedón? – kérdezte, fölöslegesen. A rendelés élt, két nappal korábban telefonált az illető, aki most itt állt a pult előtt. Sportos ruhában, kis táskával, amit egyelőre a lábához eresztett.

- Kérek egy jogosítványt is – mondta Ella, majd az iratokkal átment a másik szobába. Üvegből volt a fal egy része. Tudta, érezte, hogy a férfi nézi őt. Hát csak lássa, hiszen nem tesz semmit, nem hívja a kollégáit, nem telefonál a rendőrségre. Végzi a dolgát.

A házitelefonon szólt Roccónak:

- Jössz már az Audival? Itt van az ügyfél.

Egy perc, és Rocco a bejárat elé kanyarodott. Addigra Ella is végzett az adminisztrációval. A férfi aláírta, amit kellett, megkapta a kocsi papírjait és ment. Rocco átadta neki a kulcsot. A fiú bejött és együtt nézték, amint az ismeretlen macedón férfi elhajt a szürke Audival.

- Kikötötte, hogy szürke Audi-hármas legyen. Vajon miért? – töprengett hangosan Ella.

- Ez a kedvenc színe – felelte Rocco, majd átment a másik helyiségbe. Elhúzta az egyik fali függönyt – mögötte volt a nagy képernyő, amit ritkán kapcsoltak be. Voltaképpen Európa térképét

mutatta, de főleg az uniós országokét.

Ella nem először látta már: egyszerre húsznál több kis fénypont villogott rajta. Általában percenként villantak fel, mellettük egy számmal. Rocco belepillantott az egyik táblázatba:

- Az Audi a negyvenegyes. Látod? Itt van a városban.

- Hol lenne, hiszen most ment el innen.

Rocco összehúzott szemmel nézte a képernyőt, láthatóan nem tetszett neki valami. Babrált a térképhez kapcsolódó számítógépen, de csak egy felirat jelent meg.

- A huszonnégyest kikapcsolták – közölte Ellával.

- Melyik is az?

Rocco egy másik listába nézett, aztán megvakarta a fejét.

- A kedvenc bézs-színű Lexus terepjárónk. Komlorr a plafonon fog rohangálni, ha megtudja.

Ella elég régen dolgozott már itt, hogy tudja: rosszat jelent, ha a GPS-jelzőt kikapcsolják. Az ügyfelek egy része nem is tudja, hogy GPS van az autóban, pedig azt ma már a legtöbb kölcsönzőben beépítik: tudni akarják, hol van az autójuk. Ha az ügyfél veszi magának a fáradtságot, hogy megkeresse és kikapcsolja a szerkezetet, annak komoly oka lehet. Például az, hogy... De ezt most Rocco mondta ki:

- Ezt bizony ellopták.

Komlorr percekkel később jött vissza az ebédről, és tényleg nem sok hiányzott ahhoz, hogy dühében törni-zúzni kezdjen. Amilyen tip-top úriembernek látszott általában, olyannyira el tudta engedni magát, ha oka volt dühöngeni – és most tényleg így volt. A legtöbbször úgy viselkedett, mintha övé lenne a cég. Minden egyes karcolás, ami egy autójukat érte, az szite Komlorr lelkén is nyomokat hagyott. Hát még, ha elloptak egy autót! Ilyenkor dühe a tetőfokára hágott. Mint most is.

Amikor lecsillapodott, felhívta Dalma asszonyt. Hosszan magyarázott neki az iroda előtt sétálva, biztosan nem akarta, hogy a személyzet is hallja. Visszajött Amelie, most Ella ment ebédelni. Amint átért az utca másik oldalára, hirtelen úgy érezte: van ott valaki. Voltak persze vagy ezren, ilyenkor délidőben megszaporodott a nép a járdákon, a forgalom is nagyobb volt, mint reggel. De Ellának az az érzése támadt, hogy az ezer emberből egy őt nézi. Néhányszor körbetekintett, de nem látott senkit.

Lassabban ment a szokottnál. „Csak nem Ő az?" – kérdezte magában. Valami ősrégi női ösztön arra késztette, hogy kihúzza magát, hogy egy kicsit másképpen rakja egymás elé a lábait. Örült, hogy a rajta lévő kék ruha talán kiemeli az idomait. Még ha szerinte azok az idomok hagynak is némi kívánnivalót – azt már tudta huszonöt évesen, hogy egy nő nézzen ki akárhogyan, legyen teltkarcsú vagy duci, vagy egyenesen kövér vagy ellenkezőleg: modell-sovány, van pár ezer férfi a környéken, aki éppen ilyenre vágyik. Mosolygós arcra váltott. Igyekezett pozitív érzéseket sugározni a környezetének. Néhány férfi szeme meg is akadt rajta, úgy vélte látni a szeme sarkából.

- *Merhaba, Orhan!* – úgy foglalt helyet, mint aki tisztában van önmaga értékeivel. Bár ha valaki most váratlanul rákérdezett volna, hogy mik is ezek az értékek, zavarba jön, és aligha tud válaszolni. Ennek ellenére úgy érezte, most jó passzban van. Ha nem a reggeli férfi, akkor valaki más csak észreveszi végre, hogy lám, ő is nő!

„Itt vagyok, emberek, hát senki sem lát? Én is nő vagyok!" – kiáltotta némán. Megrendelte az

adagját, melegítették egy sokat látott mikrosütőben. Orhannak sok ilyen „kedvenc” vendége volt, bármikor előszólíthatott volna vagy tízet az éppen ott ülők közül. Ez volt a módszere, ezzel édesgette magához az ügyfeleket. Dundi felesége a maga részéről ehhez annyit tett hozzá, hogy időnként előbukkant a konyhából, és kedvesen rámosolygott mindazokra, akik abban a percben éppen abba az irányba néztek. Egyszóval családias volt a hangulat.

Ella javában ette az ebédjét, amikor egyszer felnézett és... meglátta a reggeli férfit! A feketehajút! Kint ment a járdán, nézegetett körbe. Ella meg ahelyett, hogy felugrott és kisietett volna a büféből, hogy ott rögtön, helyben kitaláljon valamit, amivel azt az embert megállásra késztesse, akár csak fél percre is visszatarthassa, valami módon rávegye, hogy meglássa őt, felfigyeljen rá – csak ült bénán. Annyira megdöbbent, hogy itt van, hogy ő az, hogy aznap már másodszor látja – hogy mozdulni sem tudott, a döbbenet elvette az erejét. Volt közben egy pillanat, amikor azt hitte, álmodik, és mindjárt felébred otthon, az ágyában. De persze ezzel is értékes másodperceket veszített.

Senki sem vette észre rajta kívül, hogy mi történt. A férfi máris eltűnt, a büfé szélső ablakán át Ella még annyit látott, hogy a zebra felé megy. Tehát átkel az úttesten! De máris elment a látóteréből, biztosan már a másik oldalon jár, és ott ki tudja, melyik mellékutcába fordult be...

Ella sírni szeretett volna. Főleg a saját szerencsétlensége miatt: hogy’ lehetett ennyire béna?

Egyszer azt olvasta valahol: ne sirassuk az elveszett lehetőségeket, jönnek helyettük újak. Mi van, ha ő most itt kesereg a feketehajú idegen miatt, akit „elvesztett” a saját ostobasága miatt, közben pedig már elindult otthonról és közeledik hozzá az a férfi, aki az igazi lesz? Aki mellett ez a feketehajú elbújhat?

De nem tudta nem bánni a veszteséget. Főleg miután az is eszébe jutott: mi van, ha a férfi őt kereste..? Ha visszajött a környékre, ahol reggel szem elől tévesztette Ellát, akkor nem volt ideje és módja, hogy tovább kövesse, de most tett egy próbát? Talán nem véletlenül jött erre ebédidőben, ahol sok a büfé?

Akkor viszont miért nem nézett be? Persze Ella akkor is lapított volna. Nem kezd el veszettül integetni, netán kiabálni: „Itt vagyok, engem keresel..?” Ez nem az ő stílusa lett volna.

Letörten ballagott vissza a „dolgozóba”, közben azért élénken nézegetett mindenfelé, de a férfit nem látta. Ha reggel úgy is hitte – minden reggel azt hitte – hogy ez a nap más lesz, mint a többi, mert végre történik valami NAGYON NAGY ESEMÉNY, ami megváltoztatja a sorsát – hát egyelőre ilyesmi nem történt.

No, de majd holnap!

Az orosz útlevél gyanús volt Ellának, de bárhogyan is forgatta, nem talált rajta semmi kivetni valót. Az érvényességi idejéből még több mint egy év volt hátra, és nem csak cirill betűkkel álltak benne az adatok. A jogosítványban sem talált olyasmit, ami miatt elutasíthatta volna a kuncsaftot. Mégis, amikor hátrament lemásolni az iratokat, megmutatta Komlorr úrnak, aki fintorgott kicsit, és halkan annyit mondott:

- Itt vagyunk az üllő és a kalapács között. Ha nem adjuk ki a kocsit, kevesebbet keres a cég, még a megélhetésünk is veszélybe kerül. Ha nem a megfelelő embernek adjuk át a kocsit, és ellopja, akkor a kárunk még nagyobb – majd pillanatnyi töprengés után hozzátette: – Adja ki, és reménykedjünk.

Az orosz vendég elporzott egy több tízezer eurót érő kocsival. Estefelé, zárás előtt Ella megnézte a világító Európa-térképen, vajon merre jár a nemrégen kiadott tizenötös szám. Rossz érzése tá-

madt, amikor látta, hogy az autó helyzetét jelző kis fénypont nyílegyenesen húz a keleti határ felé.

Amikor másnap bejött, a 15-ös fény nem volt a táblán. Komlorr a legszívesebben nagyot káromkodott volna, amikor megtudta, mi történt. Dalma asszony még nem volt bent, a férfi arcán a düh és a csalódottság váltotta egymást, végül kifakadt:

- Igaza volt, hogy gyanakodott. A pasas elvitte a kocsit, estefelé megkereste és kikapcsolta a GPS-t. Így most már senki sem tudja, merre jár. Ha tényleg keletre tartott, esélyünk sincs kerestetni. Három napra bérelte a járművet, addig az az „övé", nem léphetünk semmit, hiszen még legálisan van nála.. Ma este már elérheti az Unió határát. Mi meg majd csak holnapután reggel jelenthetjük a rendőrségnek az autólopást, amikor letelik az idő, és nem hozta vissza.

- Addigra talán már egy cirill betűs rendszámtáblával fut, és terpeszkedik benne egy tehetős orosz bűnöző... pardon, „üzletember" – szólalt meg Rocco. Észre sem vették, mikor jött be a hátuk mögött a gumitalpú cipőjében. Máskor mindig oly vidám arca most komor volt: – Szerintem hamarosan még egy kocsit gyászolhatunk. Tegnap Amelie-től is béreltek egyet. Igaz, előre telefonált az illető, és jól beszéli a nyelvünket, de azért volt egy kis akcentusa.

- Milyen útlevél volt nála? – kérdezte Komlorr, majd elővette a tegnapi dossziét. Hamar megtalálta, amit keresett – „Alexandar Torguew", Szerbia... A bejegyzés szerint csak egy napra kellett neki.

- Azért is adtuk ki – így Rocco, a többes számmal mintegy magára is vállalt egy kicsit a felelősségből – A pasas Armani-öltönyben jött, Gucci-cipő volt rajta és a zakó alatt olyan ing, amit csak a heti fizetésemért kapnék meg valamelyik belvárosi luxusáruházban.

- Biztos, hogy igazi Gucci meg Armani volt? – kérdezte Komlorr nem is titkolt kétkedéssel a hangjában. Rocco viszont sértetten nézett rá, és nem is válaszolt. Az arckifejezése ezt mondta: „Én ne ismernék meg egy igazi Guccit..?" Inkább, hogy rátegyen még egy lapáttal, odavágta:

- Ja, és elfelejtettem mondani: Rolex volt a csuklóján.

Komlorr már-már gépiesen kérdezte volna, hogy „igazi Rolex?", de csak sóhajtott. A fiatalember megmagyarázta:

- Szerintem a tolvajok, ha bandában dolgoznak, egyik emberüket fel tudják öltöztetni. Az útlevél, amit nálunk bemutatnak, hamis. Csak mi nem vesszük észre, mert nem vagyunk határőrség.

- De akkor hogyan jönnek be az Unióba? – kérdezte Ella mit sem értve. Rocco fölényesen közölte:

- A sajátjukkal, az igazival! Amikor ideérnek, itt valahol a banda által bérelt lakásban csinálnak neki egyet, amiben az övé a fénykép, meg úgy nagyjából a kora is egyezik, semmi több. Ugyanarra a névre szól a jogosítvány is. Ha nagyon drága kocsira fáj a foguk, akkor a pasas még azt is el tudja játszani, hogy diplomata, vagy valamelyik nagykövetségen dolgozik, vagy valamilyen fontos intézmény vette őt fel ideiglenesen. Mondjuk órákat ad az egyetemen, vagy mérnök valamelyik cégnél. A legjobb, amikor bankkártyával fizet. Te szoktál kételkedni? – nézett Rocco Ellára olyan hirtelen és váratlanul, hogy a lány csak nézett, majd kis szünet után megrázta a fejét. Rocco már folytatta is: – No, ugye! Mind azt hisszük, hogy ha valaki a bérleti díjat meg a járulékos összegeket bankkártyáról egyenlíti ki, akkor az csak rendes, megállapodott ember lehet.

Ella a táblára intett, amelyen valószínűleg örökre kihunyt a 15-ös számú kocsi helyzetjelzője:

- Ő is kártyával fizetett.